

## Екологізація економічних систем у контексті постіндустріального парадигмального дискурсу та економічної компаративістики

*Досліджено методологічні проблеми екологізації сучасних економічних систем з позицій постіндустріальної парадигми та економічної компаративістики в умовах посилення глобалізації. Розкрито зміст екологічної парадигми економічної теорії та обґрунтовано необхідність виокремлення соціально-екологічних відносин у системі економічних відносин суспільства. Проаналізовано концепцію стійкого розвитку та особливості еколого-економічних інструментів у розвинених країнах. Запропоновано авторське трактування поняття «екологізація економічних систем».*

**Ключові слова:** економічні системи, постіндустріальна парадигма, екологічна парадигма економічної теорії, постіндустріальне (інформаційне) суспільство, глобалізація, економічна компаративістика, стійкий розвиток, екологізація економічних систем.

Розробка методологічних засад дослідження сучасних економічних систем об'єктивно передбачає виявлення пріоритетних домінант їх трансформації, якими у XXI ст. є, на наш погляд, екологізація та глобалізація. Саме ці процеси здійснюють нині вирішальний вплив на функціонування і трансформацію існуючих чи становлення нових економічних систем. Будучи тісно взаємопов'язаними між собою, вони зумовлюють ключові параметри економічних систем, їх елементну структуру, визначають важливіші функції. І хоча актуальність проблеми екологізації економіки не підлягає сумніву, проте більшість існуючих наукових досліджень мають або винятково економічний, прагматичний ухил, або природоохоронну спрямованість у чистому вигляді. Звідси випливає необхідність комплексного підходу до цієї складної й важливої теоретичної і практичної проблеми на основі діалогу економічної та інших наук.

Метою нашої статті є розробка методологічних засад дослідження і з'ясування змісту екологізації сучасних економічних систем у контексті економічної компаративістики, що має важливе значення для методології економічної теорії, а також практики державного регулювання взаємодії економічної та екологічної систем та забезпечення стійкого розвитку як розвинених, так і транзитивних, перехідних економічних систем в умовах посилення глобалізації.

На наш погляд, екологізація сучасних економічних систем є характерною ознакою формування постіндустріального (інформаційного) суспільства. Відповідно теоретичне дослідження сучасних економічних систем крізь призму посилення їх екологізації, з урахуванням епохального переходу від людини економічної (*homo economicus*) до людини творчої (*homo creator*) [15, с. 258–286; 16, с. 109–119], неодмінно повинно спиратися на постіндустріальну парадигму. Саме постіндустріальна парадигма є, на наше переконання, тим ключем, який дозволяє розкрити зміст сучасних економічних систем, здійснити їх порівняльний аналіз та виявити стратегічний вектор системної трансформації в умовах посилення екологізації та глобалізації.

Екологізація сучасних економічних систем зумовлює, на наше переконання, необхідність перегляду, переосмислення фундаментальних методологічних постулатів, положень економічної теорії. Економічна теорія протягом своєї тисячолітньої еволюції пройшла багато етапів розвитку. При цьому, зрозуміло, видозмінювалися предмет її наукового аналізу, методологія, теоретичні парадигми, концепти, що зумовлювало відповідні зміни економічного дискурсу, коригувало стратегію фундаментальних досліджень. Але завжди підґрунтям наукових концепцій, висновків, рекомендацій були реальні економічні процеси, суспільна економічна практика, яка виступає єдиним і визначальним критерієм істинності теорії. Минуле ХХ ст. знаменувало собою новий злет економічної науки, її активний діалог з багатьма іншими науками: від соціальних до природничих [1–8; 10–17]. Практичними причинами таких тенденцій у методології економічної теорії стали насамперед гострі проблеми взаємин людини і довкілля, екології. Внаслідок цих негативних тенденцій як у національних, так і світовій економіках, в економічній теорії почала утверджуватися екологічна парадигма, що передбачає розгляд, дослідження усіх економічних і соціальних процесів крізь призму збереження довкілля, умов існування і розвитку людської особистості [3–7; 8, с. 54–65]. Як аргументовано зазначають у цьому контексті сучасні польські дослідники Б. Федор, С. Чая, А. Грачик, З. Якубчук, екологічна парадигма економічної теорії виростає насамперед з критики можливостей традиційного неокласичного оптимізаційного аналізу до вирішення проблеми деградації і охорони довкілля, а також забезпечення відповідної його якості і доступності природних засобів для майбутніх поколінь. Ця критика спирається на такі аргументи, як, по-перше, багатомірність явищ, що перебувають на «стику» економічної системи і довкілля, по-друге, взаємозалежність між економічною системою, з одного боку, і природними системами (фізична, біологічна, метеорологічна та ін.), – з іншого [17, с. 22].

З наведених міркувань, на наш погляд, випливає висновок, що системне вивчення проблем деградації й охорони довкілля, системне дослідження процесу екологізації економіки може бути концептуально здійснене лише на основі діалогу економічної та інших наук при належній увазі до розкриття внутрішніх механізмів економічної та екологічної діяльності як одвічного двигуна, рушійної сили соціально-економічного прогресу. При цьому деякі дослідники простежують взаємозв'язок між екологізацією економічної теорії та гуманізацією економіки і суспільства. З цього приводу А. Чухно справедливо наголошує, що «...екологізація економічної науки та економічної політики, створення гармонійної еколого-економічної народногосподарської системи є необхідною умовою гуманізації економіки і суспільства в цілому, створення економічних та екологічних умов високої якості життя» [15, с. 100]. На переконання вченого, економічна теорія повинна прийняти постіндустріальну парадигму як перспективу. Причому «... перехід на нову парадигму – це не лише розробка нової системи ідей та уявлень, але і формування якісно нового типу мислення, глибоке оновлення методології та понятійного апарату науки» [15, с. 218].

На думку Ю. Туниці, між традиційною ринковою економікою та екологічними вимогами існують глибокі суперечності. Тому головною проблемою сучасної економічної науки повинно стати формування нової екологічної економіки: «Наука повинна зробити все можливе для адаптації ринкової моделі економіки до вимог екологічної економіки, більше того, в реальному житті повинна відбутися трансформація ринкової економіки в екологічну» [13, с. 21]. Дослідник слушно вважає, що економічна наука на початку третього тисячоліття мусить змінити або принаймні суттєво уточнити свою парадигму, оскільки «предмет класичної

і неокласичної економіки стає ширшим і складнішим у зв'язку з розширенням поняття третього фактора виробництва «природні ресурси» до поняття «природне довкілля» (environment)» [13, с. 26-27].

Ми поділяємо точку зору Ю. Туниці, який виводить екологічну економіку з економічної теорії і вважає її складовою останньої. Справді, яким би не був жвавим діалог економічної та інших наук, але оновлена й збагачена сучасними концептами та постіндустріальною парадигмою економічна теорія є саме тим методологічним фундаментом, річищем, у руслі якого виокремлюється екологічна економіка як віддзеркалення об'єктивного процесу утвердження екологічного імперативу саме в економічній теорії. Підсумовуючи роздуми про екологічний імператив у новій економічній теорії, Ю. Туниця аргументовано наголошує, що «...повинна відбуватися екологізація економічної теорії та інших економічних дисциплін і, водночас, економізація екології та інших природничих дисциплін» [13, с. 84].

Згадані вище польські економісти Б. Федор, С. Чая, А. Грачик, З. Якубчук слушно підкреслюють, що економічна теорія є насамперед наукою про оптимальне використання обмежених і таких, що мають альтернативне застосування, чинників виробництва. Пізнавальні, як і утилітарні функції економічної теорії у царині екологічно-економічної проблематики полягають у цьому контексті у створенні передумов економічної раціоналізації господарювання і політики охорони довкілля. Така раціоналізація, наголошують учені, відбувається завжди у конкретних суспільних чи навіть морально-етичних умовах, коли йдеться про систему цінностей, норми поведінки [17, с. 23]. Сучасна екологічна етика повинна кликати до гуманного ставлення людини до живих істот, бо цінністю є кожне життя, а права природи відіграють визначальну роль у конституюванні людського і позалюдського життя [17, с. 28].

Об'єктивні зміни, що відбуваються нині у розвинених економічних системах, повинні, на наше переконання, знайти відображення у теоретичному виокремленні соціально-екологічних відносин у системі економічних відносин суспільства [2, с. 105-121; 7; 8, с. 54-58]. При цьому під соціально-екологічними відносинами ми пропонуємо розуміти відносини, які об'єктивно складаються між суб'єктами економічної системи суспільства, еколого-економічної діяльності у процесі свідомого перетворення природного світу на основі відповідної економічної та екологічної культури.

Такий підхід дозволив би не тільки зосередити увагу вчених-теоретиків на розкритті змісту й місця соціально-екологічних відносин у понятійному апараті економічної теорії, але й надати потужного поштовху всебічному вивченню особливостей функціонування цих відносин у сучасних розвинених економічних системах з метою їх максимального врахування в економічній та екологічній політиці країн з перехідними економічними системами у процесі їх трансформації в умовах посилення екологізації та глобалізації.

Стверджуючи нагальність засвоєння суспільною свідомістю егоцентристської системи цінностей та настанов, ми з необхідністю приходимо до усвідомлення важливості екологічної культури у процесі становлення і трансформації економічних систем [2; 5; 8, с. 64-65]. У підґрунтя формування сучасної екологічної культури мають бути покладені насамперед орієнтованість на екологічну доцільність і безпеку, відсутність протиставлення людини і природи, сприйняття природних об'єктів як повноправних партнерів у взаємодії з людиною.

Дослідження національних економічних систем крізь призму екологічних проблем неминуче підводить нас до усвідомлення планетарного масштабу вирішення їх негативних наслідків. Як слушно підкреслює С. Соколенко, на

рубежі третього тисячоліття виникла необхідність нового бачення світовим співтовариством глобальної екологічної ситуації. Іншими словами, настала епоха «нової відповідальності» всіх держав за безпеку земної цивілізації [12, с. 443-444]. На наш погляд, планетарний масштаб дослідження економічних систем з позицій екологічного імперативу започаткувало поняття «стійкого розвитку», що з'явилося у 80-х рр. ХХ ст. у процесі діяльності комісії ООН під керівництвом прем'єр-міністра Норвегії Г.Х. Брунтланд (так звана Брунтландська доповідь). Стийкий розвиток – це такий розвиток, що задовольняє потреби теперішнього часу, не ставлячи під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби [10, с. 203]. Світовий саміт «Планета Земля», що відбувся як конференція ООН з навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро у 1992 р., розробив і схвалив представниками 179 держав світу документ з промовистою назвою «Порядок денний на ХХІ століття» (AGENDA-21). У цьому документі передбачено свого роду програму дій, за допомогою яких можна домогтися стійкого розвитку з економічної, соціальної та екологічної точок зору. Програма підкреслила міжнародне визнання того, що захист довкілля та природних ресурсів має бути інтегрованим із соціально-економічними компонентами, включаючи проблематику бідності та слаборозвиненості. Форум у Ріо-де-Жанейро показав необхідність вирішення соціальних, екологічних й економічних проблем у взаємозв'язку власне з огляду на перспективу стійкого розвитку. Програма «Порядок денний на ХХІ століття» відображає глобальний консенсус і взяття на найвищому рівні політичних зобов'язань щодо співпраці з питань розвитку та питань довкілля. При цьому не заперечується інтенсивний економічний розвиток, а стверджується, що стійкий розвиток – це спосіб подолання бідності і боротьби проти руйнування природного життєвого довкілля [10, с. 203-222; 13, с. 202-203; 14, с. 522-523].

Як зазначає Ю. Туниця, неперехідний характер та актуальність концептуальних положень документів «Ріо-92» однозначно підтверджені двома наступними світовими самітами – «Ріо+5» (Нью-Йорк, 1997 р.) і «Ріо+10» (Йоганнесбург, 2002 р.). Незважаючи на це, вважає учений, поки що не видно серйозних змін на краще. Тому потрібен сильний додатковий імпульс, яким може стати усвідомлення світовою спільнотою ідеї створення Екологічної Конституції Землі (ЕКЗ) та необхідності якомога швидшого її опрацювання і схвалення [13, с. 203]. Як слушно зазначає учений, ЕКЗ повинна мати статус Основного Закону виживання цивілізації і стійкого розвитку, який, не загрожуючи суверенітету жодної країни, її політичному ладу, віросповіданню громадян, національним інтересам, водночас забезпечував би кожній державі зокрема і світовому співтовариству загалом екологічну та економічну безпеку, а окремій людині – нормальні для її життя природні умови як нині, так і у майбутньому [13, с. 195-196]. Інституційне забезпечення ЕКЗ передбачає створення органів контролю за дотриманням визнаних норм економічної доцільності національних і міжнародних виробничих структур. Такими органами могли б стати: Рада екологічної безпеки, Світова екологічна організація, Міжнародна екологічна поліція, Міжнародний екологічний суд, Міжнародний екологічний банк або Глобальний екологічний фонд, а також інші взаємопов'язані в єдину систему, підпорядковану єдиній меті, інституції, що забезпечують діяльність, спрямовану на підтримку принципів стійкого розвитку [13, с. 209].

На думку Ю. Туниці, ЕКЗ не повинна бути суто природоохоронним правовим актом: «За своїм призначенням – це соціо-економіко-еколого-правовий документ довгострокової дії, який повинен бути спрямованим на збереження єдиної екологічної системи Землі і всіх форм життя на планеті та сталий соціально-економічний розвиток. Якщо людство хоче вижити і розвиватися як біосоціальна

система у глобальній екологічній системі, то закони господарювання у всіх країнах світу (економічні закони) повинні відповідати законам природи, не суперечити цим законам, а узгоджуватися з ними» [13, с. 212].

Як зазначають П. Леоненко і О. Черепніна, українські вчені запропонували оцінювати рівень стійкого розвитку за допомогою відповідного індексу  $I_{cp}$ , який розраховується як сума індексів для трьох вимірів: економічного ( $I_{екв}$ ), екологічного ( $I_{ев}$ ) та соціального ( $I_{св}$ ) з відповідними ваговими коефіцієнтами. У свою чергу, кожен з цих індексів обчислюють, застосовуючи відомі у міжнародних оцінках індекси конкурентоспроможності, економічної свободи, якості та безпеки життя, людського розвитку та ін. Таким чином, індекс стійкого розвитку ( $I_{cp}$ ) вираховують за формулою:

$$I_{cp} = 0,43 \times I_{екв} + 0,37 \times I_{ев} + 0,33 \times I_{св},$$

у якій використані масштабуючі коефіцієнти для забезпечення однакової ваги економічного, екологічного та соціального вимірів в індексі стійкого розвитку [9, с. 366].

Актуалізація екологічних проблем на порозі третього тисячоліття характеризується зростанням кількості інструментів екологічної політики, які використовуються у сучасних економічних системах для економічного захисту довкілля. У цьому контексті конструктивним видається підхід І. Синякевича, котрий обґрунтовує принципи формування системи інструментів екологічної політики: трансформування зовнішніх негативних екологічних ефектів у внутрішні; інтеграції обов'язкових інструментів екологічної політики з добровільними; інтеграції інструментів екологічної політики з інструментами інших політик; пріоритетності інструментів екологічної політики, що забезпечують національну екологічну безпеку; ранжирування інструментів екологічної політики; трансформування інструментів економічної політики в інструменти екологічної політики [11].

Польський дослідник Г. Шойге називає три групи знарядь політики управління довкіллям: 1) правові; 2) економічні; 3) екологічна пропаганда та екологічна освіта [18, с. 135]. Крім того, він виділяє такі типи економічних інструментів охорони довкілля, як: 1) платежі; 2) субсидії; 3) плати при продажу товарів, що після вжитку можуть змінитися на шкідливі відходи; 4) створення ринку дозволів на забруднення (який діє у Польщі з 2005 р.); 5) фінансові стимули існуючого правового регулювання [18, с. 135-137].

У розвинених економічних системах способами реалізації еколого-економічних інструментів є їх відповідні форми, серед яких найбільшого поширення набули такі: 1) податкові інструменти; 2) мита; 3) плати, платежі; 4) штрафи; 5) субсидії; 6) дотації; 7) гранти; 8) кредитні інструменти; 9) виплати; 10) прискорена амортизація; 11) цінні інструменти. Так, зокрема, у промислово розвинених країнах світу спостерігається тенденція зростання ролі екологічних податків та їх стимулюючого впливу на розвиток економіки. Частка екологічних податків у цілому від оподаткування юридичних і фізичних осіб становить: у США – 3,2%, Данії – 3,4%, Австрії – 4,4%, Канаді – 4,5%, Швейцарії – 4,7%, Німеччині – 4,9%, Франції – 5,4%, Нідерландах – 5,5%, Греції – 6,1%, Новій Зеландії – 6,1%, Японії – 6,5%, Фінляндії – 7,3%, Іспанії – 7,5%, Великобританії – 8,2%, Італії – 9,0%, Норвегії – 10,8%, Португалії – 11,5%, Ірландії – 11,9% [10, с. 115].

У цьому контексті А. Чухно слушно зазначає, що є безліч прикладів у західних країнах, де активно й ефективно використовуються природоохоронні технології на основі чітких ринкових принципів. Водночас, підкреслює учений,

«подолання екологічної небезпеки перетворилося на реальну тенденцію, що склалася не під впливом міфічних всесвітніх екологічних податків, а внаслідок небаченого прогресу технологій, який зробив ресурсо- та енергоощадливі методи виробництва економічно вигідними» [15, с. 100].

На наше переконання, дослідження сучасних економічних систем повинно бути щільно пов'язане з аналізом процесів екологізації та генезису постіндустріального суспільства. Екологізація повинна розглядатися як новий контекст дослідження і порівняльного аналізу економічних систем. При цьому розкриття змісту процесу екологізації є насамперед можливістю по-новому підійти до дослідження сучасних економічних систем, адже одними з найважливіших для оцінки просування економічної системи до нової якості життя суспільства є параметри, показники, що характеризують міру вирішення саме екологічних проблем. Крім того, як ми зазначали вище, подолання екологічної кризи потребує нині об'єднання зусиль різних країн, всього світового співтовариства. Водночас дослідження «екологічного» профілю тієї чи іншої конкретної економічної системи неминуче приводить нас до необхідності врахування глобального аспекту функціонування системи у контексті її «участі» у забрудненні довкілля у планетарному масштабі чи, наприклад, вивезенні «брудних» технологій у відсталі країни, коли йдеться про розвинені економічні системи.

Таким чином, подальший розвиток економічної теорії та розробка методологічних засад дослідження сучасних економічних систем потребують комплексного, взаємопов'язаного бачення проблем екологізації і трансформації економічних систем крізь призму глобалізації процесів інституціалізації представниками різних галузей наукового знання. Іншими словами, йдеться про необхідність об'єднання зусиль на «стиках» наук про людину і суспільство. Власне зважаючи на певну відособленість, автономність наукових досліджень екологічних проблем, з одного боку, та досліджень сучасних економічних систем, – з іншого, а також враховуючи діалектичну єдність, нерозривність і глибинну взаємозалежність, взаємозумовленість довкілля, природи, екосистеми та економічної системи, вважаємо за доцільне запровадити до наукового обігу поняття «екологізація економічних систем». Під екологізацією економічних систем ми пропонуємо розуміти посилення екологічної спрямованості економічних систем у процесі їх трансформації, що виявляється у становленні сучасної економічної та екологічної свідомості і культури, екологічної відповідальності, утвердженні сучасних екологічних цінностей, формуванні відповідної нормативно-правової, інституційної бази, спрямованої на суспільний контроль за системою зв'язків «людина – економіка – екологія», застосуванні санкцій і стимулів щодо впливу економічної системи на стан екологічної рівноваги в умовах обмеженості ресурсів та загострення екологічної кризи глобального, регіонального і локального характеру. Екологізація економічних систем є об'єктивним процесом їх трансформації, домінантою трансформації на зламі тисячоліть, що утверджує усвідомлення екологічних проблем як глобальних.

Запропоноване поняття «екологізація економічних систем», на наше переконання, не тільки заповнює відповідну прогалину в економічній теорії, а й дозволяє повністю врахувати екологічний контекст дослідження економічних систем на порозі третього тисячоліття. При цьому хочемо підкреслити, що «екологізація економічних систем» – це не просто екологізація економіки шляхом застосування санкцій, штрафів, обмежень і т. п., а насамперед докорінні зміни на рівні панівних екологічних та економічних суспільних цінностей, інституцій. Тільки такий складний, тривалий у часі, але, очевидно, безальтернативний підхід

може забезпечити розвиток як національних, так і світової економічних систем, відповісти на виклики цивілізаційного поступу у ХХІ ст.

Список використаних джерел

1. Башнянин Г.І. Метрологічні економічні системи: вступ у загальну теорію і методологію формування економічних параметрів. – Львів: Новий Світ-2000, 2005. – 1083 с.
2. Кульчицький Я.В. Проблеми формування соціально-екологічних суспільних відносин у контексті трансформації сучасних еколого-економічних систем. – Львів: Камула, 2005. – 144 с.
3. Кульчицький Я.В. Методологія аналізу еколого-економічних систем у контексті цивілізаційної парадигми // Наук. вісник: 36. наук.-техн. праць. – Вип. 16.1. – Львів: НЛТУ України, 2006. – С. 209–215.
4. Кульчицький Я.В. Екологічна парадигма розвитку економічної теорії у контексті посилення екологізації економіки // Наук. вісник: 36. наук.-техн. праць. – Вип. 15.6. – Львів: НЛТУ України, 2005. – С. 220–225.
5. Кульчицький Я.В. Екологічний імператив у порівнянні сучасних економічних систем // Наук. вісник: 36. наук.-техн. праць. – Вип. 15.1. – Львів: УкрДЛТУ, 2005. – С. 200–202.
6. Кульчицький Я.В. Філософія екологічної безпеки у контексті системного підходу до вивчення національних економік // Вісник Львів. ун-ту. Сер. економічна. – Вип. 34. – Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2005. – С. 358–361.
7. Кульчицький Я.В. Проблеми становлення соціально-екологічних суспільних відносин: методологічний аспект // Вісник Львів. ун-ту. Сер. економічна. – Вип. 33. – Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2004. – С. 23–27.
8. Кульчицький Я.В., Кульчицький Б.В. Порівняння економічних систем (проблеми методології). – Львів: Вид. центр Львів. нац. ун-ту ім. І. Франка, 2007. – 318 с.
9. Леоненко П.М., Черепніна О.І. Сучасні економічні системи: Навч. посіб. – К.: Знання, 2006. – 429 с.
10. Мельник Л.Г. Основи стійкого розвитку: Навч. посіб. для післядипл. освіти. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2006. – 383 с.
11. Синякевич І. Концепція щодо формування системи інструментів національної екологічної політики // Економіка України. – 2002. – №7. – С. 70–73.
12. Соколенко С. І. Глобалізація і економіка України. – К.: Логос, 1999. – 568 с.
13. Туниця Ю.Ю. Екоєкономіка і ринок: подолання суперечностей. – К.: Знання, 2006. – 314 с.
14. Філіпенко А.С. Глобальні форми економічного розвитку: історія і сучасність. – К.: Знання, 2007. – 670 с.
15. Чухно А.А. Постіндустріальна економіка: теорія, практика та їх значення для України. – К.: Логос, 2003. – 631 с.
16. Чухно А.А., Юхименко П.І., Леоненко П.М. Сучасні економічні теорії: Підручник / За ред. А.А. Чухна. – К.: Знання, 2007. – 878 с.
17. Fiedor B. (red.), Czaja S., Graczyk A., Jakubczyk Z. Podstawy ekonomii rodowiska i zasobyw naturalnych. – Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck, 2002. – 484 s.
18. Szoega H. Zarys problemyw ekonomiki rodowiska. – Warszawa: Wydawnictwo SGGW, 2005. – 220 s.

**Кульчицкий Я.В. Экологизация экономических систем в контексте постиндустриального парадигмального дискурса и экономической компаративистики.**

Исследованы методологические проблемы экологизации современных экономических систем с позиций постиндустриальной парадигмы и экономической компаративистики в условиях усиления глобализации. Раскрыто содержание экологической парадигмы экономической теории и обоснована необходимость выделения социально-экологических отношений в системе экономических отношений общества. Проанализированы концепция устойчивого развития и особенности эколого-экономических инструментов в развитых странах. Предложена авторская трактовка понятия «экологизация экономических систем».

*Ключевые слова:* экономические системы, постиндустриальная парадигма, экологическая парадигма экономической теории, постиндустриальное (информационное) общество, глобализация, экономическая компаративистика, устойчивое развитие, экологизация экономических систем.

**Kulchytsky Ya.V. Ecologization of Economic Systems in the Context of Post-Industrial Paradigm Discourse And Comparisons of economic Systems.**

Methodological problems are explored of the ecologization of modern economic systems from positions of post-industrial paradigm and comparisons of economic systems in the conditions of strengthening of globalization. The maintenance is exposed of ecological paradigm of economics and substantiate necessity of selection of social-ecological relations in the system of economic relations of society. Conception is analysed of steady development and feature of ecological-economic instruments in the developed countries. The author interpretation is offered of notion of the «ecologization of economic systems».

*Key words:* economic systems, post-industrial paradigm, ecological paradigm of economic theory, post-industrial (informative) society, globalization, comparisons of economic systems, steady development, ecologization of economic systems.

Надійшло 18.01.2008 р.

УДК 330.31:330.3

*Б.М. Пунько*

**Методологічні та функціональні аспекти визначення психолого-управлінського профілю та інтелектуального рівня фахівця**

*Подано обґрунтування розробки методики визначення психолого-управлінського профілю та інтелектуального рівня фахівця, удосконалено алгоритми виявлення керівника-інтелектуала для управлінської діяльності у сферах державного управління і підприємницької діяльності. Сформульовано перелік основних фахових рис сучасного управлінця, власне на виявлення яких націлена дана методика.*

***Ключові слова:** психолого-управлінський профіль, інтелектуальний рівень, алгоритми виявлення керівника-інтелектуала, управлінська діяльність.*

В Україні з часу новітньої незалежності відсутня науково обґрунтована система підбору кадрів. У результаті ми маємо неефективне і шкідливе управління

---

© Б.М. Пунько, 2008.